

[Krag.]

førelse i Enkeltheder, men det kommer jeg senere tilbage til. Og dernæst kan jeg som sagt kun udtale min Tilfredshed ogsaa med, at man i Lovforslaget har opretholdt Krisekasser, i Stedet for at søge tilbage til den Form for ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, som tilvejebragtes ved den Ordning, vi naaede til i 1921. Det er jo en Form, som man har lovsunget, ganske vist først, da den var ophævet, men jeg maa maaske i dette, at man nu i det her foreliggende Forslag bliver ved det Krisekassesystem, som Loven af 1927 indeholder, se Udtryk for, at man ogsaa fra Regeringens Side erkender, at den Form for ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, der indførtes i 1921, og som den Gang maatte findes rimelig og ogsaa fandt Tilslutning fra alle Sider her paa den høje Rigsdag, aldeles ikke har vist sig at lade sig indpasse i de Forhold, vi nu har.

Men i øvrigt er der, bortset fra min Tilfredshed med Opretholdelsen af disse to Hovedprincipper, i dette væsentlige Afsnit af Lovforslaget ikke helt lidt, som jeg maa udtale min Betænkelighed ved. Man træffer saaledes straks i § 9 — det er den gældende Lovs § 6 — et Par meget betydningsfulde Ændringer. Man har ladet Stykke 3 udgaa, i Henhold til hvilket der kunde dannes landsomfattende Arbejdsløshedskasser med Plads for Medlemmer hørende til hvilke som helst Fag — det er i Henhold til denne Bestemmelse, at Kristeligt dansk Fællesforbunds Arbejdsløshedskasse er dannet. Nu skal altsaa efter Forslaget, som det her foreligger, Lønarbejdere af forskellige Fag ikke mere kunne slutte sig sammen i en saadan landsomfattende Kasse, og jeg forstaar i og for sig godt den Betænkelighed, som man kan nære ved denne Bestemmelse — det er en Betænkelighed, som jeg ogsaa selv har haft —, idet man jo i en saadan Bestemmelse maaske kunde se en Fristelse for Arbejdere, for hvem der er ringe Risiko for Arbejdsløshed, en Tilskyndelse for dem til at slutte sig sammen i saadanne landsomfattende Kasser. Ikke desto mindre har det jo vist sig i de 2½ Aar, hvori en saadan Adgang har staaet aaben, at den ikke er blevet misbrugt, og derfor synes jeg, den højtærede Minister skulde have undladt paa dette Punkt paa ny at rejse Strid. Jeg gaar naturligvis ud fra, at for de Kasser, der maatte være oprettet i Henhold til Adgangen til at oprette landsomfattende Arbejdsløshedskasser, kan Bortfaldet af den Bestemmelse, hvorpaa disse Kasser er bygget, ikke faa nogen som helst Indfly-

delse; jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister deler denne min Opfattelse.

Den højtærede Minister har ladet Bestemmelserne om, indenfor hvilke Fag Kasser kan oprettes, staa uændret, ligesom han ogsaa vedvarende vil aabne Adgang til at udvide saadanne Erhvervsomraader, indenfor hvilke Arbejdsløshedskasser kan oprettes. Men han har paa dette Punkt foretaget en Ændring, som forekommer mig at være overordentlig uheldig, idet han vil lade Adgangen til at aabne saadanne Kasser indenfor nye Erhvervsomraader være afhængig af Arbejdsnævnets Opfattelse og ikke som hidtil af Direktørens. Jeg nærer Betænkelighed derved og frygter, at det vil føre til Arbejdsløshedskassers Oprettelse langt ud over de Erhvervsomraader, som man ved denne Lovgivnings Tilblivelse har taget Sigte paa, thi et Flertal i Arbejdsnævnet er jo Organisationens Mænd, og de vil, forekommer det mig, let se det som deres Op-gave at medvirke til Organisering af de flest mulige Omraader til Udgift for Staten og Kommunen. Jeg har i min Praksis mødt Ønsker fra mange forskellige Sider om Oprettelse af Arbejdsløshedskasser, Ønsker, som jeg maatte finde ganske ubegrundede og førende ud i Konsekvenser, der nærmest var uoverskuelige, men som ikke desto mindre fandt Tilslutning fra forskellig Side indenfor de Organisationsomraader, hvor der har været Adgang til at oprette Arbejdsløshedskasser, saa længe denne Lovgivning har bestaaet, og derfor frygter jeg, at denne Ændring gennem Tiden vil medføre en Forøgelse og maaske en ikke uvæsentlig Forøgelse af Statens og Kommenernes Udgifter til Arbejdsløshedskasser.

Det har ogsaa forundret mig, at den højtærede Minister i § 12, Stk. 3, har udvidet Ubemidlethedsbegrebet i Arbejdsløshedslovens Forstand. Rammerne for Formuebesiddelsen, som Loven hidtil har indeholdt, kan nu efter den højtærede Ministers Skøn flyttes ubegrænset, hvis den paa-gældende, hvorom Talen er, ikke har fri Raadighed over Formuen. Nu er jeg ikke Jurist, men det forekommer mig dog, at Udtrykket „fri Raadighed“ i Virkeligheden er alt for elastisk. Paa den anden Side forstaar jeg godt, hvad der for den højtærede Minister har ligget bag denne Bestemmelse, men kunde dette ikke opfyldes med en Tilføjelse om, at denne Mangel paa fri Raadighed skal være foranlediget gennem Baandlæggelse. Jeg vil antage, at det er det, den højtærede Minister har